

7

บนถนนสายหลักซึ่งเป็นถนนเพียงสายเดียวที่จะเข้าสู่เมืองเยี่ยเม่ยเวลานี้มีรถม้าขนาดใหญ่โตมโหฬารคันหนึ่ง ไม่ว่าใครเห็นเข้าเป็นต้องให้ร้องด้วยความชื่นชม กำลังห้อยตะปิงมาด้วยความเร็ว

ที่บอกว่าเป็นรถม้าคันใหญ่โตมโหฬารก็เพราะขนาดของตัวประทุนรถกว้างใหญ่กว่ารถม้าทั่วไปราวสองเท่า ต้องใช้คนขับถึงสี่คนที่เดียว และที่บอกว่างามหรูก็เนื่องมาจากในเมืองเยี่ยเม่ยอันหนาวเหน็บแห่งนี้ ไม่มีใครตกแต่งรถม้าจนวิจิตรตระการตาเช่นนี้เวลาออกเดินทาง ส่วนที่บอกว่าคนโห่ร้องด้วยความชื่นชมก็เพราะในยามค้าคืนมืดสนิท ลมพัดกระโชกแรง บนถนนที่เงียบสงัดไร้ผู้คนกระทั่งเงาปีศาจยังไม่มีให้เห็นนี้ ม้าสี่ตัวนั้นกลับโลดแล่นไปข้างหน้าอย่างคึกคะนอง ไม่มีเค้าของความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าปรากฏให้เห็นแม้แต่บ่อย

คนและม้ากลุ่มนี้คือคนสกุลจี เมื่อกว่าครึ่งเดือนก่อนพวกเขาเดินทาง

ออกจากเมืองเยี่ยเม่ยไปยังเมืองจิ้งฮั่ว เมืองหลวงของแคว้นจิ้งฮั่ว ตอนไปสองมือว่างเปล่า ทว่าตอนกลับมีทรัพย์สินเงินทองติดมือมาด้วย เต็มอ่างเต็มไห

จากเมืองหลวงกลับมาเมืองเยี่ยเม่ยแฝงความหมายว่าอย่างไร ก็แฝงความหมายว่าคนและม้ากลุ่มนี้เดินทางออกจากศูนย์รวมแห่งอำนาจมายังดินแดนอันกันดารห่างไกลนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นดินแดนที่อยู่สุดเขตชายแดน ต่อให้ควมม้าเร็วมากก็ต้องใช้เวลากว่าครึ่งเดือน

เมืองเยี่ยเม่ยตั้งอยู่ติดชายแดนทางทิศเหนือของแคว้นจิ้งฮั่ว ภูมิอากาศแตกต่างจากเมืองอื่นโดยสิ้นเชิง เมืองอื่นๆ ฤดูร้อนฤดูหนาวแบ่งแยกกันชัดเจน ทว่าเมืองนี้กลับมีอากาศหนาวเย็นทั้งสี่ฤดู และนี่ก็คือเรื่องแปลกประหลาดที่ผู้คนเอ่ยถึงเป็นเรื่องแรก เรื่องแปลกประหลาดเรื่องที่สองมีคำเล่าลือว่าสถานที่แห่งนี้พอล่วงเข้าสู่ยามราตรีจะมีความลึกลับเป็นพิเศษ มีตำนานเล่าขานสืบต่อกันมาเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและมารร้ายมากมาย จึงเป็นที่มาของชื่อเมืองเยี่ยเม่ยซึ่งมีความหมายว่าเมืองแห่งภูตผีปีศาจในยามค่ำคืน เรื่องแปลกประหลาดเรื่องที่สามก็คือสกุลเก่าแก่สี่สกุลใหญ่ที่มีความลึกลับ ยากที่บุคคลภายนอกจะหยั่งรู้ได้มาแต่สมัยโบราณกาลล้วนอาศัยอยู่ในเมืองนี้ทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ แม้เมืองแห่งนี้จะมีอากาศหนาวเหน็บปานใด เยือกเย็นเพียงไหนทั้งสี่ฤดู แต่เรื่องโจษจันอันเปี่ยมไปด้วยสีสันและความลึกลับยังคงมีเสน่ห์ดึงดูดใจผู้คนมากมายให้เกิดความหลงใหลใฝ่ฝันอยากจะมาเยือน

ทว่าเหตุผลทั้งสามข้อนี้ล้วนไม่ใช่สาเหตุสำคัญที่ทำให้จิ้งฮั่วยอมจากเมืองจิ้งฮั่วมาอยู่เมืองเยี่ยเม่ย

สถานที่อันลึกลับเช่นนี้พอดตกค่ำก็ทำให้คนหวาดผวามองคนพอง
สยองเกล้า เสี่ยวซือซึ่งกำลังขับรถมาอยู่คิดในใจว่าเหตุใดท่านจึงต้อง
เร่งรีบเดินทางในยามค่ำคืนเช่นนี้กันหนอ

"ท่านพ่อบ้านขอรับ เราเร่งมาให้วิ่งเร็วกว่านี้สักหน่อยดีไหม เมืองนี้
ข้างหนาวเย็นยิ่งนัก"

พ่อบ้านลูบเคราสีดอกเลาพรางปรายตามองเสี่ยวซือ แล้วเอ่ยขึ้นว่า
"เจ้าอยู่ที่นี่มาสองสามปีแล้ว โฉนจึงยังไม่ชินต่อความหนาวเย็นของเมือง
เยี่ยเม่ยอีก"

"ก็มันหนาวเย็นเหลือเกินนี่ขอรับ โดยเฉพาะพอดตกค่ำ ท่านไม่รู้สึกร
หรือว่าความหนาวนี้...ออกจะไม่ปกติ คล้ายมีอะไรบางอย่างทำให้ชนหัวลูก
สันหลังเย็นวาบ"

"เจ้ากลัวว่าจะมีปีศาจปรากฏตัวขึ้นมาล่ะสิ"

พ่อบ้านขรปากไว พุดสิ่งที่อยู่ในใจของเสี่ยวซือออกมา เสี่ยวซือ
ได้ยินแล้วตกใจตัวสั่นเทา หวาดผวามือเท้าอ่อนขึ้นมาทันที

"ไม่ต้องพูดแล้วขอรับ!"

พ่อบ้านรีบเอื้อมมือมาปิดปากเสี่ยวซือทันที โดยไม่สนใจว่าเกือบจะทำ
ให้ผู้สื่อข่าวอากาศหายใจตายอยู่แล้ว พรางเอ่ยปากดำด้วยความร้อนใจ

"เจ้าเบาเสียงหน่อย! ท่านจิวชัยบีปากเจรจาความอยู่หลายวัน เวลา
นี้เหน็ดเหนื่อยอย่างมาก ยังหลับอยู่ข้างโน้น"

เสี่ยวซือเบิกตากจนโต พยักหน้าตืดๆ กันหลายครั้ง พ่อบ้านจึงได้ยอม
คลายมือออก

ใครเลยจะคาดคิด เสี่ยวซือยังไม่ทันได้ผ่อนลมหายใจ พริบตา

เดี๋ยวก็ต้องตกใจซ้ำสอง

บริเวณถนนด้านหน้าพลันปรากฏเงาดำกลุ่มหนึ่งกรายผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตอนแรกเขาคิดว่าตนเองคงตาฝ้าตามองอะไรผิดไป ที่ไหนได้เงาดำกลุ่มนั้นผลุบหายเข้าไปในพงหญ้าข้างทาง แล้วยังโผล่หัวกลับออกมาตะแคงมองเสียวซื่อแวบหนึ่ง

ฉับพลันนั่นเอง บนถนนใหญ่ก็มีเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจของเสียวซื่อดังสะท้อนกึกก้อง กระทั่งปีศาจยังไม่กล้าปรากฏตัว ม้าตกใจจนส่งเสียงร้องออกมา

"อะ... อี้าา!"

"เป็นอะไรของเจ้า! ร้องอะอะไรทำไม!"

"มะ...แมว...แมว... มีแมวอยู่ตรงนั้นขอรับ"

"แมวบ้าอะไรของเจ้า ดูเจ้าสิ ข่างไม่เอาไหนเสียเลย แค่อึดหัวเราะๆ ตัวหนึ่งเจ้าก็ตกอกตกใจจนแทบจะฉี่รดเสียแล้ว"

"ไม่น่ะขอรับ แมวตัวนั้น..." เสียวซื่อขีมือไปทางพงหญ้าข้างทางอย่างหวาดหวั่น คิดจะยืนยันว่าสิ่งที่ตนพูดไม่ใช่เรื่องเท็จ แต่แล้วกลับต้องตะลึงลานตัวค้างแข็งอยู่กับที่

ไหนเลยยังมีแมวให้เห็น บริเวณนั้นไร้ร่องรอยแม้เงา

"เจ้านี้เหลือเกิน ขอบพุดจาเหลวไหลไร้สาระ"

"มีแมวจริงๆ ขอรับ ข้าไม่ได้...โหย้!"

คำแก้ตัวยังพูดไม่ทันจบ เสียวซื่อก็ถูกเขกศีรษะอย่างแรง

"อย่าตีข้าเลยขอรับ เมื่อครู่มีแมววิ่งผ่านไปจริงๆ สีดำเป็นมันวาวทั้งตัว แถมมันยังจ้องหน้าข้าอย่างดูร้ายอีกด้วย"

ไม่ชอบมาพากลอย่างยิ่ง! เขาเห็นอยู่กับตาชัดๆ ลูกนัยน์ตาของแมวด่วนั้นข้างหนึ่งสีฟ้า ข้างหนึ่งสีเขียว โสแจ้วราวกับแก้วเจียรระโนเห็นแล้วนึกถึงนัยน์ตาของปีศาจร้าย

คงจะไม่ใช่...แมวปีศาจหรอคะ เมืองเยี้ยเมี้ยแห่งนี้เดิมทีก็เต็มไปด้วยเรื่องลึกลับน่ากลัวมากพออยู่แล้ว โอ๊ยๆ เขาบอกแล้วไงว่าอย่าเดินทางตอนกลางค้ำกลางคืน

"ข้าว่าเจ้าคงจะฟังนิทานมากเกินไป ถึงได้เอาแต่คิดเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ถ้าเจ้ายังขึ้นทำเสียงดังจนท่านจืดใจตื่น ข้าจะเล่นงานเจ้าอย่างหนักให้เจ้าแบกรับไม่ไหวเลยทีเดียว"

คำพูดประโยคนี้ของพ่อบ้านเพ็งจะหลุดจากปาก เสี่ยวซือยังไม่ทันได้สำนึกตัว พลันมีเสียงเหมือนคนเพ็งตื่นนอนดั่งออกมาจากประตูรถด้านในน้ำเสียงนั้นบ่งบอกความยโสโอหังแฝงความไม่พอใจอยู่เล็กน้อย

"ข้างนอกส่งเสียงอะอะอะไรกัน"

คนขับรถทั้งสี่ซึ่งรวมพ่อบ้านอยู่ด้วยรีบปิดปากเงียบทันที ต่างมองหน้ากันไปมา

ดูเอาเถอะ เสียงดังจนท่านจืดใจตื่นแล้ว

"ไม่ได้ยินที่ข้าถามหรือ ข้างนอกนั่นไม่มีคนอยู่แล้วใช่หรือไม่" คนข้างในสำหรับออกมาอีกประโยค คำพูดประโยคนี้ครั้งหนึ่งฟังดูเหนื่อยหน่าย อีกครั้งหนึ่งคล้ายเอ่ยเตือนกลางๆ

"ใครก็ได้รีบเข้าไปตอบค่าท่านจืดเร็ว!"

ทุกคนพร้อมใจกันพุ่งสายตามาที่เสี่ยวซือ ตัวตันเหตุส่งเสียงดังโวยวายเมื่อครู่ เสี่ยวซือทำหน้าที่คล้ายจะร้องไห้ กระซิบเสียงต่ำว่า "ไม่นะ จีน

เข้าไปข้าต้องถูกท่านจิวดำเป็นแน่..."

พูดจบเขาก็ส่งสายตาว้าวอนน่าเวทนาไปยังพ่อบ้าน พ่อบ้านคิดในใจว่าขึ้นปล่อยเสี่ยวซือเข้าไปคงจะยิ่งทำให้เสียเรื่อง จึงถลึงตาใส่อย่างแค้นเคือง จากนั้นก็ส่งเชือกบังเหียนในมือให้

"ข้าจะเข้าไปดูสักหน่อย"

ท่านจิวใหญ่ฤตผีปีศาจมีสามเศียรทกรเสียเมื่อไร ไม่รู้ว่าคนพวกนี้กลัวอะไรกันนักหนา

พ่อบ้านคิดในใจ แต่แล้วก็นึกขุ่นเคืองตนเองขึ้นมาเกือบจะในทันที พลังแอบครุ่นคิดต่อไป

แต่ก็เถอะ...แม้จะไม่ได้มีสามเศียรทกร แต่บางครั้งท่าทีของท่านจิวยังทำให้คนหวาดหวั่นพรั่นพรึงเสียยิ่งกว่าฤตผีปีศาจ

พ่อบ้านเลิกมานั่งหัน ก้มตัวลง ไม่ทันระวังลมหนาวหอบหนึ่งพัดอุ้ตามตัวเข้าไป ได้ยินคนด่านในแค้นเสียงไม่พอใจขึ้นมาทันที

เมื่อเข้าไปด้านในแล้วกวาดสายตาดูก็จะเข้าใจทันทีว่าเหตุใดใครม้าม้านี้จึงได้ใหญ่โตแข็งแรงเช่นนี้

ในประตูนรุตเต็มไปด้วยหีบต่างๆ หลากหลายรูปแบบ ในหีบทุกใบมีเพชรนิลจินดา ของล้ำค่าอันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ มีมุกราตรีซึ่งปกติจะมีเฉพาะในตำหนักของจักรพรรดิแห่งจิ้งฮัวเท่านั้น นอกจากนี้ยังมียาและสมุนไพรต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นของล้ำค่าหาได้ยาก ผ้าแพรต่วนชั้นดี อีกทั้งเครื่องลายครามแปลกล้ำค่าที่หายสาบสูญไปนาน

พ่อบ้านคิดแล้วก็รู้สึกอับอายขายหน้าจนเหงื่อตก ทุกครั้งที่ท่านจิวกลับไปเมืองหลวง เป็นต้องพยายามไปริดไถเอาทรัพย์สินสิ่งของจากเหล่า

ขุนนางมาให้ได้มากที่สุด

"ท่านจิว เป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

พ่อบ้านไม่กล้ามองไปยังบุรุษผู้เอนกายอยู่บนเตียงเตี้ยอันอ่อนนุ่มด้าน
ในสุดอย่างเต็มตา

ผู้เอนกายนอนอยู่นั้นดวงต่ายังคงปิดสนิท ภาพที่ปรากฏให้เห็นอย่าง
เลื่อนรางพอมองออกว่าบุรุษผู้นี้มีจมูกโด่งเป็นสัน คิ้วเฉียงรูปดาบคูดองอาจ
ฉลาดเฉลียว เนื่องจากเพ็งจะพลิกกายตื่นจากหลับไหลจึงดูสงบเรียบร้อย
ไม่มีพิษไม่มีภัย

ยามหลับไหลดูเป็นคนสงบเสงี่ยมเรียบร้อยยิ่งนัก ทว่า... พ่อบ้านแอบ
รำพึงอยู่ในใจ

เนื่องจากกลัวความหนาวเย็น ทั่วทั้งร่างของบุรุษบนเตียงจึงห่อหุ้มไว้ด้วย
เสื้อขนสุนัขจิ้งจอก โผล่ออกมาให้เห็นเพียงใบหน้าและเส้นผมไม่กี่ปอยที่
หลุดออกมาเล่นชุกขนเท่านั้น แต่แม้กระนั้นก็ยังพอมองเห็นรางๆ ได้ว่า
เรือนร่างภายใต้เสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกสูงโปร่งสะอืดสะออง เส้นผมดำ
ยาวสลวยราวกับม่านน้ำตกดูแล้วนุ่มลื่นยิ่งกว่าเรือนผมของสตรีเสียอีก
เท่านี้ยังไม่พอ ผิวพรรณของใบหน้าหล่อเหลาดวงนั้นยังละเอียดเกลี้ยงเกลา
ขาวใส งดงามราวกับงาช้าง

และแล้วเขาก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา แววตาหาได้เฉื่อยเฉื่อยเหมือนน้ำเสียง
พริบตานั่นเอง ราวกับมีคำสาปแช่งของภูตผีปีศาจ ความเจ็บปวดทั้งหมด
ถูกทำลายไปในบัดดล

นัยน์ตาหงส์รูปเฉียงเรียวยาวเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกคู่นั้น
เปล่งประกายเจิดจ้าระยิบระยับ ชมประกายเพชรนิลจินดาในประทุพุด

จนดูอับแสงไปถนัดใจ

ประกายตามควรววลีกล้ำดูแพรวพราวไปด้วยเล่ห์เพทุบายยากจะ
หยั่งถึง คล้ายภาพวาดที่ทั้งคู่เลื่อนลอยทั้งมีชีวิตชีวา ชับแน่นดวงหน้าให้ดู
โดดเด่นจนสุดที่จะหาคำใดมาบรรยายถึงความงามอันไร้ที่ติที่ว่าแฝงแว
เจ้าสำราญเอาแต่ใจจนไร้ขอบเขตนี้ออกมาเป็นคำพูดได้

ไม่ว่าใครหากได้พบหน้าจีเฟิงจิวเป็นครั้งแรก ล้วนอดไม่ได้ที่จะรู้สึก
ว่าเจ้าของดวงหน้าเช่นนี้ต่อให้กระทำในเรื่องเลวร้าย ผู้อื่นก็ยอมอภัยให้ได้
ไม่ใช่ครั้งแรกที่พ่อบ้านสกุลจีแอบทอดถอนใจ

ช่างเป็นปีศาจร้ายโดยแท้

ในเวลานั้นเอง บุษย์ผู้ถูกพ่อบ้านแอบนินทาว่าเป็นปีศาจก็ไม่เปิดโอกาส
ให้พ่อบ้านคิดอะไรให้มากความต่อไปอีก เขาเปิดปากถามว่า "พ่อบ้าน
ต้องใช้เวลาเดินทางอีกนานเท่าใด"

"ท่านจิว โปรดอดทนอีกนิด ใกล้เคียงถึงจุดหมายแล้วขอรับ"

จีเฟิงจิวปรายตามองเขาแล้วผลุนผลันลุกขึ้นมานั่ง ร้องโพล่งออกมา
ว่า "นายท่านเยี่ยงข้าต้องการสาวงาม!"

เสียงสนั่นขจี้จกเลื่อนหลุดจากป่าลงมาครั้งหนึ่ง เผยให้เห็น
หน้าอกอันผอมบาง เรือนผมดำยาวสลวย ดวงหน้าที่ยังคงงดงามหล่อเหลา
ของจีเฟิงจิว ทว่าทั้งหมดนี้ไม่อาจปิดบังกิริยาและคำพูดอัน...หยาบคาย
ของเขาได้

"ข้าต้องการสาวงาม ได้ยินหรือไม่!"

สีหน้าของพ่อบ้านผู้มากไปด้วยประสบการณ์ยังคงสงบนิ่ง เพียงเอ่ย
ขึ้นมาด้วยท่าทีสุขุมเยือกเย็น

"ท่านจิวไม่หนาวหรือครับ"

จีเฟิงจิวจึงนึกขึ้นมาได้ว่ารอบกายมีแต่ความหนาวเย็น อดสั่นสะท้านขึ้นมาไม่ได้ รีบขดร่างกลับเข้าไปในเสื้อขนสุนัขจิ้งจอก หุ้มห่อร่างของตนไว้จนมิดชิด เป็นนานให้หลังจึงได้เปล่งคำพูดตามความสัจย์จริงออกมาคำหนึ่ง

"หนาว"

พ่อบ้านรู้ว่าคนผู้นี้เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วก็จะไม่นอนต่ออีก ด้วยความรู้ใจกันดี พ่อบ้านจึงนำเสื้อผ้าซึ่งจัดเตรียมไว้แล้วมาให้ ทั้งยังช่วยปรนนิบัติจีเฟิงจิวแต่งตัว

ขณะสวมเสื้อผ้า จีเฟิงจิวยังคงเอะอะโวยวายไม่หยุดด้วยคำพูดทำนองว่าเหตุใดจึงไม่มีสาวงามมาคอยปรนนิบัติรับใช้เขา ไยต้องโหดร้ายต่อเขาเยี่ยงนี้

"ท่านจิว เรายังจะไปหอวาดวสันต์หรือครับ"

"ถ้าไม่อย่างนั้นเล่า" จีเฟิงจิวขยาดามองพ่อบ้านอย่างไม่สบอารมณ์เท่าใด "นอกจากหอวาดวสันต์แล้ว ยังมีที่ใดมีหญิงงามมากกว่าที่นั่นอีกหรือ หรือว่าเจ้ามีที่อื่นดีกว่านี้"

"มิได้ครับ" พ่อบ้านยกมือขึ้นลูบหน้าผาก เหงื่อเย็นผุดออกมา "เพียงแต่เด็กป่านี้นี้แล้ว พวกเราต่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทาง อีกทั้งยังนำของล้ำค่ามาด้วยมากมาย ข้าจึงอดหวนใจไม่ได้ มิสู้กลับไปก่อน..."

เป็นอีกครั้งที่พ่อบ้านถูกคำพูดหยาบคายฉุนเฉียวซึ่งดูอย่างไรก็ไม่สอดคล้องกับดวงหน้าของผู้พูดตัดทะลุกลางปล้องขึ้นมา

"เฮอะ! นายท่านอย่างข้าต้องกลัวด้วยหรือ อยู่ต่อหน้าจักรพรรดิแซ่จิ้งผู้นั้น ข้าไม่ใช่อยากหนีก็หนี อยากหลบก็หลบหรือ"

"ท่านจิว โปรตระวังคำพูดด้วยขอรับ!" พ่อบ้านรีบเอ่ยเตือนตืด ๆ กัน
หลายคำ

จีเฟิงจิวชะงักนิ่งไปครู่หนึ่งคล้ายรู้ตัวขึ้นมาว่าตนออกจะพูดจาโง่เงา
มากไปแล้ว หลังจากแค้นเสียงออกมาสองคำก็วางท่าที่เป็นเคร่งขรึมขึ้นมา

"อะแหม! ตั้งแต่เกิดมาข้าก็ไม่เคยกลัวอะไรอยู่แล้ว มีอันใดต้องกลัว
มีข้าอยู่ด้วยทั้งคน เจอเทพสังหารเทพ เจอปีศาจก็สังหารปีศาจ"

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังคุยโตอย่างเมามัน ฉับพลันนั้นก็มิเสียงร้อง
โวยวายดังขึ้นมาจากด้านนอก

เสียงร้องนั้นฟังดูคุ้นหู ทำให้พ่อบ้านมีเหงื่อเย็นผุดออกมาอีกระลอก
นึกแอบดำอยู่ในใจ

เจ้าลูกกระต่ายบัดซบตัวนั้นไม่รู้เห็นอะไรเข้าอีก

"เมื่อครู่คนที่ร้องอะอะโวยวายก็คือเขาใช่หรือไม่"

"ขอรับ เขาบอกว่าเห็นแมวตัวหนึ่ง"

"แมว?" จีเฟิงจิวเลิกปลายคิ้วงามขึ้น โพล่งออกมาว่า "ดูท่าคง
เกิดอารมณ์เปล่าเปลี่ยวละสิ"

กลางดึกเห็นแมวก็ร้องอะอะโวยวาย ไม่ใช่เกิดอารมณ์เปล่าเปลี่ยว
จะเป็นอะไร

จีเฟิงจิวสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย ทุกอากัปกิริยาทุกการเคลื่อนไหว
เต็มไปด้วยความมองอาจสง่างาม ทั้งท่วงทีถึงดงามสะอิดสะอ่อม ทว่าใน
พริบตาที่เขาเลิกมานประทุษรดขึ้นแล้วเยี่ยมหน้าออกไปนั่นเอง คำพูดที่
โพล่งออกไปใส่หน้าผู้อื่นกลับเป็น...

"เป็นผู้ใดกันที่เกิดอารมณ์เปล่าเปลี่ยว"

เสี่ยวซือหันขวับมาทันที ไม่ได้ฟังเลยว่าเขาถามอะไร แวดตาที่มองมายังจีเฟิงจิวคล้ายแลเห็นเทพเจ้าลงมาในแดนปีศาจ ร้องบอกทั้งน้ำหูน้ำตา

"ท่านจิว ท่านจิว มีแมวปีศาจขอรับ!"

จีเฟิงจิวมองตามมือที่สั้นน้อยๆ ของเสี่ยวซือไปข้างหน้า ตรงกลางถนน มีแมวตัวหนึ่งยืนจังก้าขวางทางอยู่จริงๆ แมวตัวนั้นมีขนดำเป็นมันวาวทั้งตัว ดูก็รู้ว่าเป็นแมวพันธุ์ดี

ที่ยากจะเชื่อสายตาก็คือขนสีดำของแมวที่จ้องเขม็งมายังพวกเขาเป็นขนสีดำที่แปลกประหลาดยิ่ง ข้างหนึ่งสีฟ้า ข้างหนึ่งสีเขียว ในชีวิตของจีเฟิงจิวพบเห็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์มากมายไม่รู้เท่าไร แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะถูกเจ้าแมวตัวนี้ดึงดูดความสนใจอย่างแรง

"ลงไปไล่มันซะ ไล่ไม่ไปก็จับมันตอนเสีย"

ได้ยินจีเฟิงจิวพูดออกมาเช่นนี้ ทุกคนต่างหวาดกลัวจนเหงื่อตก แต่ยังคงลงจากรถม้าไปไล่จับแมวประหลาด ทว่าไม่ว่าจะไล่ต้อนอย่างไรก็จับมันไม่ได้สักที จีเฟิงจิวเห็นแล้วนึกสนุกจึงลงจากรถม้า

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ในรถม้า เห็นเขากลัวความหนาวออกอย่างนั้น ทุกคนจึงเข้าใจว่าเขาเป็นคนกลัวหนาวอย่างที่สุด คิดไม่ถึงว่าเวลานี้บนร่างของเขาสวมเพียงเสื้อผ้าบางๆ กลับยังยืนนิ่งเฉยได้ บนใบหน้าไม่ปรากฏวีแววว่าอยากจะขดตัวด้วยความหนาวแม้แต่น้อย

ท่านจิวนับว่าร้ายกาจยิ่ง!

คุณั้น! แมวตัวนั้นเดิมทีวางท่าหยิ่งผยอง ทั้งยังดูร้ายยิ่ง แต่นับแต่จีเฟิงจิวลงจากรถม้าพลงชายตามองมันด้วยท่าที่อันหยิ่งผยองและดูร้ายยิ่งกว่า มันก็สงบนิ่งลงทันที

"มานี่" จีเฟิงจิวออกคำสั่งเสียงแผ่วเบา

บุรุษผู้หนึ่งกับแมวตัวหนึ่งต่างคุมเชิงกันอยู่ ในขณะที่ทุกคนรู้สึกว่าการสนทนารรณกำลังตึงเครียดอยู่นั้น ทันใดนั้นเอง แมวประหลาดตัวนั้นก็ส่งเสียงร้องเหมียวออกมาอย่างน่ารักน่าชัง จากนั้นก็วิ่งเข้าไปเคล้าเคลียอยู่ตรงปลายเท้าของจีเฟิงจิวด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู ผิดกับท่าทางดุร้ายเมื่อครู่ก่อนอย่างสิ้นเชิง ทุกคนในที่นั้นได้แต่จ้องมองด้วยความประหลาดใจจนงงงัน

"เมี้ยว...เมี้ยว..."

คนทั้งสี่ไล่จับแมวอยู่นาน กระทั่งหางแมวก็นิ่งจับไม่ได้ ได้แต่ยืนมองภาพตรงหน้าด้วยใบหน้าหม่นหมอง ทุ่มเทาแก้มสุดชีวิตกลับสู้อำนาจพูดคำเดียวของจีเฟิงจิวไม่ได้ นับว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้าจริงๆ

จีเฟิงจิวเองก็ไม่รังเกียจว่าเนื้อตัวของแมวจะสกปรกหรือไม่ เขาโน้มตัวลงซ่อนร่างของมันขึ้นมาอุ้มไว้ในอ้อมแขน บิดหมุนน้อยๆ ของมันเบาๆ

"เจ้าตัวเล็ก ช่างบังอาจยิ่งนัก ถึงกับกล้าอวดท่าแห่งร้องเอะอะต่อหน้าข้า"

แมวดูจะสบายเนื้อสบายตัวยิ่ง ร้องเหมียวออกมาด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข นิ้วมือเรียวยาวมองเห็นข้อกระดูกของจีเฟิงจิวลูบไล้ไปตามขนดำมันวาวของแมว นัยน์ตาข้างหนึ่งสีฟ้าข้างหนึ่งสีเขียวส่องประกายแวววาวเจิดจ้า จับจ้องใบหน้าของเขาด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู ทว่ากลับทำให้คนรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างแปลกประหลาดไม่ธรรมดาแฝงอยู่

"ต่อให้เป็นแมวปีศาจ ก็อย่าคิดว่าจะเอาอะไรจากข้าไปได้"

จีเฟิงจิวเฟิงจะกล่าวจบ เสี่ยวซือก็ชักดินขังกรร่งตะโกนเรียกเขา

"ท่านจิว ข้างหลัง ข้างหลังขอรับ!"

เสียวซื่อสันเพิ่มไปทั้งตัว ได้ยินมานานแล้วว่าเมืองเยี่ยเม่ยมีเรื่อง
พิลึกกึกกือ ไม่จำเป็นอย่าเดินทางกลางดึก ครานี้ใจปีศาจเข้าให้แล้วกระมัง!

ไม่ไกลจากท้ายรถม้าของพวกเขาไม่รู้มีคนมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อใด
ไม่มีใครรู้เนื้อรู้ตัวเลย กระทั่งจีเฟิงจิวเองยังนึกประหลาดใจ

เขาไม่ได้รับรู้ถึงการมาของคนผู้นี้แม้แต่กลิ่นอาย หากจะบอกว่ามัน
เป็นใครคนหนึ่ง มีผู้บอกว่าเป็นเงาร่างหนึ่ง ไซ้ปีศาจหรือไม่ก็ยังไม่บอกไม่ได้

"ท่านจิว..."

"พวกเจ้าเอาข้าวของกลับไปให้ทอเชิญสำราญก่อน"

"แล้วท่านจิวเล่าขอรับ"

"ข้า?" มุมปากของจีเฟิงจิวแสดงอาการคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มออกมา
ให้เห็น ท่าที่เช่นนี้ของเขามักทำให้คนเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นคนทำอะไร
ไม่จริงจัง

เขาหมุนตัวเดินไปทางท้ายรถม้าหลายก้าว

จับปล้นนั่นเอง แมวที่อุ้มอยู่ในอ้อมแขนพลันลึงโลดมีชีวิตชีวาขึ้นมา
กระโดดออกจากอ้อมแขนของเขาลงสู่พื้น วิ่งปราดไปยังเงาดำร่างนั้นอย่าง
รวดเร็ว

เงาร่างนั้นค่อยๆ ไน้มตัวลงอุ้มแมวขึ้นมา มันซุกใช้คลอเคลียใบหน้า
ของคนผู้นั้นอย่างสนิทสนมรักใคร่

ที่แท้ก็เป็นเจ้าของแมว...

นัยน์ตาสีของจีเฟิงจิวหรือลิ่งเล็กน้อย จับจ้องไปยังมือของคนผู้นั้น
ที่บางครั้งก็ลูบไล้ไปบนหลังแมว บางครั้งก็สาងขนให้แมว

"อีกสักครู่ข้ายังจะไปที่หอวาดวสันต์" จีเพ็งจิวเอ่ยเสียงหวาน เห็นผู้ติดตามยังคงยืนตะลึงงันนิ่งเฉย สีหน้าของเขาพลันเฉียบขาดขึ้นมา ตวาดส่ำทับเสียงต่ำ "ยังไม่รีบไป!"

ท่านจิวมีคำสั่ง ผู้ใดกล้าไม่ปฏิบัติตาม!

จีเพ็งจิวผู้นี้แม้ปกติจะดูเป็นคนเร่ร่อนเฉื่อยไม่เอาจริงเอาจัง ทว่าผู้ติดตามทุกคนต่างรู้ดี เมื่อใดที่เขาออกคำสั่ง คำไหนต้องเป็นคำนั้น ไม่ว่าที่ไหน เวลาใด ภายใต้อาณัติเช่นไร คำพูดของจีเพ็งจิวก็คือโองการ ต้องลงมือปฏิบัติโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น

หลังจากเห็นคนในสกุลจิวเร่งควมขับรถม้าพุ่งไปข้างหน้าด้วยความรวดเร็วแล้ว จีเพ็งจิวรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจขึ้น คราวนี้เขาจะได้พินิจพิจารณาเงาร่างเลื่อนรางตรงหน้าได้อย่างเต็มที่

มือซึ่งกำลังลูบไล้ไปตามลำตัวของคนผู้นั้นเป็นมือที่มีผิวพรรณละเอียดเกลี้ยงเกลา นิ้วมือนกลมกลิ้งได้สัดส่วน

ในเวลานี้หากมีคนบอกเขาว่าบุคคลตรงหน้าซึ่งไม่รู้ที่มาที่ไปผู้นี้คือปีศาจแมวกลายร่างมา เขาก็พร้อมจะเชื่ออย่างไม่สงสัยแม้แต่นิดเดียว

เล็บมียาวถึงเพียงนี้...

จีเพ็งจิวเริ่มเกิดความคิดสกปรกเหลวไหลบางอย่างขึ้นมา เขาแอบคิดไปว่าเจ้าของเล็บมียาวผู้นี้ยามตกอยู่ในห้วงแห่งอารมณ์รัก เป็นเพราะทนต่ออารมณ์อันพลุ่งพล่านจนยับยั้งใจไม่อยู่จึงไขปลายนกอินทผลัมคมจิกลงบนแผ่นหลังของบุรุษ เกิดริ้วรอยเป็นหลักฐานแสดงถึงผลการรบอันน่าตื่นเต้นเร้าใจ คิดแล้วช่างน่าเบิกบานใจยิ่ง

จีเพ็งจิวชะงักกึ่งไปครู่หนึ่ง ไม่ใช่เพราะเกิดความละอายใจใน

ความคิดโสมมของตน แต่เป็นเพราะเหตุใดเขาจึงได้มั่นใจว่าเงาร่างนั้นเป็น สตรีกันหนอ

ยามราตรีกาลในเมืองเยี่ยเมื่อย บนถนนเปล้าเปลี่ยวไร้ผู้คน จีเฟิงจิว กับเงาดำร่างนั้นต่างยืนประจันหน้ากันนิ่งเงียบ บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ คนอดอกใจสั่นไหวขึ้นมาไม่ได้

เงาร่างที่อุ้มแมวอยู่นั้นพลันเดินขึ้นมาข้างหน้าหลายก้าว ค่อยๆ เผยให้เห็นเรือนร่างชัดเจนขึ้น เป็นการยืนยันให้เห็นว่าการคาดเดาของ จีเฟิงจิวถูกต้อง บุคคลผู้นี้เป็นสตรี

แต่สิ่งที่จีเฟิงจิวคาดคิดไม่ถึงก็คือเดิมเขาคิดว่าผู้เป็นนายของแมว จะต้องมิใช่หน้าเข้ายวนเปี่ยมเสน่ห์ ต่อให้ไม่เข้ายวน อย่างน้อยก็ต้องงาม ยั่วยวนตาเช่นนางมารตัวน้อย เช่นนี้จึงจะสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า 'คนกับ สัตว์เลี้ยงเหมาะจะเหมาะสมกัน'

คิดไม่ถึงว่าสตรีผู้นั้นเรือนร่างสมส่วน สูงสะอิดสะอ่อง ดวงหน้า รูปเมลิ็ดแดง จิ้มลิ้มพริ้มเพราสวยสดงดงาม เรือนผมยาวสลวยไม่ได้ ผูกรวบ หากแต่ปล่อยสยายทิ้งตัวลงมา ขับแน่นให้นางยี่งูงามพิลาส ยาม มองไปยังร่างของนางคล้ายไปรังแสงไร้น้ำหนัก ให้ความรู้สึกราวกับไม่ใช่ คนบนโลกมนุษย์

นางสวมชุดขาว ริมฝีปากน้อยๆ แดงระเรื่อราวกับลูกอิ่งเถา* จมูก สวยได้รูป ใบหูแหลมเล็กน้อย นัยน์ตาคู่นั้นทั้งกลมทั้งโต เป็นนัยน์ตาที่ เต็มไปด้วยความแวววาวสุกใส ทว่า...นางกลับมองเขาด้วยสีหน้าราบเรียบ ไร้ความรู้สึกใดๆ

* ลูกอิ่งเถาคือลูกเขมือ

"สัตว์เดียรัจฉานไร้มารยาท ขอคุณท่านจีวี่ที่เมตตา" นางเอ๋ยออกมา น้ำเสียงกังวานหวานใสฟังรื่นหูยิ่งนัก

การที่นางสามารถเรียกชื่อเขาถูกต้องไม่ได้ทำให้จีฟิ่งจีวี่รู้สึกแปลกใจเท่าใดนัก

ในเมืองเยี่ยเม่ย์แห่งนี้ คนที่รู้จักเขามีกมายโดยเฉพาะสตรี ทว่ากับหญิงงามผู้อยู่ตรงหน้าเวลานี้ หากเปลี่ยนเป็นช่วงปกติธรรมดา เขาคงหาทางผูกไมตรีไปนานแล้ว ทว่าเวลานี้เขากลับไร้ซึ่งความสนใจใดๆ

ต่อให้ถามยิ่งกว่านี้ หากทำตัวไม่ต่างอะไรกับท่อนไม้ท่อนหนึ่งก็ไม่ต้องรสนิยมของเขา

"ข้ายังหลงคิดว่ามีปีศาจจิ้งจอกหรือปีศาจแมวจากไหนออกมาล่อลวงผู้คนในยามค่ำคืนเสียอีก คิดไม่ถึงว่า...จะเป็นเทพธิดา"

เทพธิดาที่มื้อราวกับท่อนไม้

คำพูดนี้ออกจะไม่เหมาะสม ครึ่งหนึ่งคล้ายเสียดาย ครึ่งหนึ่งคล้ายหยอกเย้า หญิงสาวผู้นั้นได้ยิ้มนำหน้าซึ่งเดิมทีไร้อารมณ์ความรู้สึกพลันปรากฏแววของความประหลาดใจ นัยน์ตากลมเบิกโตขึ้นกว่าเดิม

"อย่ามองข้าเช่นนั้น ปกติเวลาข้าบอกว่าใครเป็นปีศาจจิ้งจอก นั่นถือเป็นคำชมอย่างหนึ่ง" จีฟิ่งจีวี่โบกไม้โบกมืออย่างเหน้อยหน่าย "ในเมื่อเจ้าหาแมวพบแล้วกรีบ..."

"ท่านช่างสมกับเป็นจีฟิ่งจีวี่" หญิงสาวพลันแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงสูงกว่าปกติเล็กน้อย ทำให้จีฟิ่งจีวี่ออกจะรู้สึกแปลกใจขึ้นมาหลายส่วน

เมื่อหันกลับไปพิจารณานางอย่างละเอียดอีกครั้ง เขาถึงกับไหวสะท้านไปทั้งร่าง

ใบหน้าของนางยามไร้อารมณ์ความรู้สึกดูเยียบเย็น สูงส่งและบริสุทธิ์ วางท่าราวกับไม่ใช่มนุษย์เดินดินทั่วไป หากแต่เป็นบัวหิมะบนยอดเขาสูง ไม่อาจแตะต้อง ไม่อาจลบหลู่ล้อเล่น ทว่ายามนั้นดันตกลงมาวคู่นั้นแยมยิ้มออกมาจนโค้งเป็นรูปจันทร์ครึ่งเสี้ยว บุคลิกลักษณะก็แปรเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน ดูสดใสแจ่มกระจ่าง เปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวา อ่อนหวาน น่ารักยิ่ง

เจอดีเข้าให้แล้ว จีเฟิงจิวลอบรำพึง

เขาเองก็จัดอยู่ในชั้นปีศาจร้าย เป็นผู้มิประสพการณ์ในชั้นสูง คนประเภทไหนบ้างที่เขาไม่เคยพบ แต่ภาพที่นางอุ้มแมวอยู่นี้เห็นชัดว่า งดงามราวกับเทพธิดา ราวกับคนในภาพวาด ขณะเดียวกันนางกลับเผยความสดใสน่ารักเปี่ยมเสน่ห์เข้ายวน ทำให้แม้ไม่อยากจะสนใจก็ทำไม่ได้ ทั้งยังเกิดความหลงใหลใฝ่ฝันขึ้นมาจนเปี่ยมล้นหัวใจ

นางเดินเข้ามาหาเขาและหยุดเฝ้าท่าลงเมื่ออยู่ห่างจากเขาเพียงสามสี่ก้าว เขาถือโอกาสสนิทพิจารณานางอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น พันขนของนางขาวสะอาด นัยน์ตาส่องประกายระยิบระยับราวกับดวงดาวที่กำลังทอแสง อันอ่อนโยน ช่างงามล้ำยิ่ง

"ท่านจิว" นางร้องเรียก น้ำเสียงหวานหยาดเยิ้มเสียจนจีเฟิงจิว บุรุษรูปงามผู้เป็นหนึ่งไม่มีสอง จอมเจ้าชู้แห่งเมืองเยี่ยเม่ยรู้สึกกรุ่มกร้อนขึ้นมาในใจจนหัวสมองมึนงงไปเล็กน้อย

กลิ่นหอมจางๆ บางอย่างโชยมา ซึมซาบเข้าสู่ลมหายใจอย่างเลื่อนราวสาวงามผู้นี้ดีมสุรามาด้วยหรือนี่

"ดีกดีนค่อนคิน เจ้าออกมาเดินเตร่อยู่ข้างนอกคนเดียว ไม่กลัวถูก

คนเลวจับไปกินหรืออย่างไร"

จีเพ็งจิวสืบท้าไปข้างหน้าสองก้าว เข้าไปยืนจุนจิดตัวนางอย่างมาก
จิดจนมองเห็นขนตายาวเป็นแพขนางกระพือขึ้นลงยามกะพริบตา

"ใช่คนเดียวเสียเมื่อไร ข้ายังมีเจ้าหยกน้อย" นางชุมแมวในอ้อมแขน
ให้เขาดูด้วยท่าทางน่ารักไร้เดียงสา

ครั้งนี้จีเพ็งจิวแน่ใจแล้วว่าผู้อยู่ตรงหน้าในเวลานี้แม้จะเป็นปีศาจแมว
แปลงร่างมา ก็เป็นปีศาจแมวที่เมาสุราตนหนึ่ง

"หรือว่าท่านเป็นคนเลวอย่างนั้นหรือ"

"ฮึ จะอย่างไรข้าก็ไม่ใช่คนดีแน่นอน" เขาตอบอย่างคล่องปาก หัวเราะ
อย่างไม่มีเจตนาดี

หญิงสาวผู้นั้นมือหนึ่งอุ้มแมว อีกมือเอื้อมขึ้นมาสัมผัสใบหน้าของเขา
นัยน์ตากลมโตสุกใสฉายแววเคลิ้มฝัน นิ้วมือของนางไล่ระไปตามใบหน้า
ของเขา ตะตะกุกบ้างไม่กุกบ้าง

เล็บยาวลากผ่านบนผิวหนังเขาเบาๆ ให้ความรู้สึกเจ็บๆ คันๆ
เล็กน้อย ความรู้สึกนี้ชอกชอนเข้าไปถึงส่วนลึกของหัวใจ คล้ายว่าทาง
ของแมวตัวนั้นกำลังบิดไปมาอยู่ในก้นบึ้งหัวใจของเขา

จีเพ็งจิวไม่ขัดขืนปิดป้องการกระทำของนาง อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ไม่มี
อะไรเสียหาย มีสาวงามอยู่ตรงหน้า มองแล้วชื่นตาชื่นใจ เพียงแต่เห็นแล้ว
ไม่ได้กินจึงออกจะทรมานใจอยู่บ้าง

"ท่านจิวนับว่าเป็นบุรุษรูปงามอย่างแท้จริง"

กิริยาท่าทางของนางดูจริงจัง หลังจากพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด
ถี่ถ้วนดูแล้ว นางจึงสรุปออกมาเป็นคำพูด

"เจ้าตี๋มสุรามามาหรือ"

"ตี๋มเพียงเล็กน้อยเท่านั้น"

"เจ้ามาแล้วใช่ไหม"

ราวกับได้ยินเขาพูดเรื่องน่าตลกขบขัน ทางคิ้วของนางกระดกขึ้น ครึ่งหนึ่งพลางชำเลืองตามองเขา เพียงอากัปภิกิริยาเล็กน้อยเท่านั้นก็ทำให้ จีเฟิงจิวรู้สึกว่านางกำลังให้ท่าเขาอย่างน่ารักน่าเอ็นดูเป็นที่สุด

"จะเป็นไปได้อย่างไร"

"แล้วโยเจ้าจึงมาหาข้า"

"หาท่าน?" นางเบิกตาโตพลางเอ่ยขึ้นมาอย่างไม่ยอมรับ "ไหนท่าน จึงมั่นใจว่าข้ามาหาท่าน"

"เช่นนั้นดึกตื่นก่อนคืนเช่นนี้เจ้ามาหาใคร"

จีเฟิงจิวยับเข้าไปจนชิดตัวนางมากขึ้น ยื่นมือไปจับใบหูของแมวน้อย ในอ้อมแขนนางคล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจ แมวน้อยผู้น่าสงสารถูกเบียดอยู่ ตรงกลางระหว่างคนทั้งสองเช่นนี้ ต้องประสบกับการถูกย่ำยีอย่างน่าเวทนา

มือเรียวกามทว่าไม่ชื่อตรงของจีเฟิงจิวลูบไปลูบมาก็ฉวยโอกาสลูบไปถึงมือน้อยๆ ของเจ้าของแมว จากการสัมผัส เขารู้สึกได้ถึงผิวพรรณอัน อ่อนนุ่มเนียนละเอียด

"อา..."

เขาแทบจะทนต่อไปไม่ไหว ต้องส่งเสียงครางออกมา

"ยังให้แมวมาตุลาตเลาเป็นกอนหน้าอีก เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไรกัน"

เขาก็ัมศีระชะเล็กน้อย ยื่นหน้าเข้าไปแนบชิดนวนลหน้าด้านข้างของ หญิงสาว แทบจะกระซิบอยู่ข้างหูของนาง

แสงจันทร์พรายใจ

ลมหายใจแผ่วผสมผสานกับมนตร์เสน่ห์ยามราตรี ปลุกเร้าให้โลหิตในกายสูบฉีดจนผิวกายตั้งแต่ตั้งหูไปจนถึงลำคอของนางกลายเป็นสีชมพูจางๆ

หญิงสาวสิ้นสะท้านขึ้นมา สีชมพูบนผิวดูเหมือนจะเข้มขึ้น ทว่านางกลับไม่ได้ผลักไสเขาออกไป

เส้นผมสองสามปอยของจีเฟิงจิวลื่นหลุดจากไหล่ เกยพันเข้ากับเส้นผมยาวสลวยของหญิงสาวอย่างไม่ตั้งใจ ทำให้คนทั้งคู่ดูแนบชิดสนิทสนมกันอย่างบอกไม่ถูก

"ท่านจิว..." นัยน์ตาชุ่มชื้นแวววาวของหญิงสาวจับจ้องมาที่เขา แววตาบ่งบอกความใสซื่อเปิดเผย

นางคล้ายเข้าใจว่าเขากำลังแอบฉวยโอกาสเข้ามาใกล้ซิดนาง ยัวเย้า นาง ทว่านางกลับยอมรับแต่โดยดีไม่ขัดขืน อาการตอบสนองอย่างอาจหาญ ทว่าดูจะงะไร้ประสบการณ์แสดงให้เห็นถึงความไร้เดียงสา ขณะเดียวกันก็อาบแผ่ไปด้วยเสน่ห์อันน่าหลงใหล ดึงดูดใจให้อยากจะล้วงล้ำก้าเกินยิ่ง

จีเฟิงจิวออกจะลำบากใจอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าควรคล้อยตามความต้องการของตนใกล้ชิดสนิทแนบกับสาวงามหรือว่า...

"คิดไม่ถึงว่าพอกลับมาข้าก็จะได้พบกับเรื่องทั้งดงามหวานละมุนเช่นนี้"

"ใครให้ท่านชื่อเสียงโด่งดังเล่า" นางยิ้มจนนัยน์ตาโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว มองไม่ออกว่าพูดเล่นหรือพูดจริง

เจ้าแมวน้อยถูกคนสองคนโถมตีขนาบอยู่นาน ในที่สุดก็ทนไม่ไหว ส่งเสียงร้องเหมียวแล้วกระโจนออกจากอ้อมแขนของหญิงสาวลงสู่พื้น

พริบตาเดียวก็วิ่งหายลับไปไม่เห็นแม่เงา

หญิงสาวร้องเรียกเบาๆ คำหนึ่ง ทำท่าจะไปจับตัวมันกลับมาทันได้นั้นก็มีพลังขุมหนึ่งดึงตัวนางกลับไป พริบตาต่อมาก็มีมือข้างหนึ่งเกาะกุมขั้วเอวของนางไว้มัน ไม่เปิดโอกาสให้นางได้ทักท้วงใดๆ ทั้งสิ้น กักตัวนางไว้ในอ้อมแขนจนดินไม่หลุด

"ค่าคืนแห่งความสุขสมเช่นนี้แม้แต่แมวยังรู้ดีว่าควรทำอย่างไร รู้ว่าควรปลีกตัวจากไปไม่อาจอยู่รบกวน แต่ไหนเจ้า..."

"ค่าคืนแห่งความสุขสม!"

นางคล้ายได้ยินคำพูดอันน่าหวาดหวั่นพรึ่พรึง ถึงกับอุทานออกมาด้วยความตื่นตะลึง ทว่าก็คล้ายคิดถึงเรื่องสำคัญบางอย่างขึ้นมาได้จับพลันจึงรีบปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เป็นปกติ พยักหน้าอย่างจริงจังยิ่ง

"ถ้าเช่นนั้นข้าจะลองลิ้มรสดูก่อน ไม่รู้ว่าเทพธิดาน้อยหรือปีศาจแมวน้อยผู้นี้...รสนชาติดีหรือไม่"

จีเพ็งจิวถอดนางแน่นไม่ยอมคลายมือ ดวงหน้างามค่อยๆ ไน้มเข้าหานางจนแนบชิดจุมูกและริมฝีปาก สัมผัสแผ่วเบาบนใบหน้า สุดดมขั้วงลำคอ

บนถนนใหญ่แห่งนี้ทั้งมืดสลัวและหนาวเย็น แม้จะไร้ซึ่งผู้คน แต่เขาก็ไม่ได้เร่าร้อนถึงกับทำอะไรไม่เลือกที่ทาง ครั้นนี้เขายอมรับว่าออกจะทำอะไรรู้มั่วมาเกินไป

"ท่านจิว..."

หญิงสาวถูกการกระทำของเขาทำเองงั้นไปครู่ใหญ่ ได้แต่ปล่อยให้เขากระทำการตามอำเภอใจ หลังจากเรียกสติกลับคืนมาได้ นางรีบยื่นมือ

ออกมาคิดจะผลักเขาออก สีหน้าของนางในเวลานี้เต็มไปด้วยความ
ตื่นตระหนกตกใจ

ขณะที่ปลายนิ้วใกล้จะสัมผัสถูกตัวเขา นางกลับลังเลขึ้นมา ตรง
หว่างคิ้วปรากฏรอยหยักย่นแล้วจางหายไปอย่างรวดเร็ว นางหตม็อกกลับมา
แต่แล้วก็ยื่นออกไปอีก ดูอดเอื้อนสองจิตสองใจอย่างยิ่ง

อากัปกรณ์ทั้งหมดของนางจีเพ็งจิวล้วนเห็นอยู่ในสายตา รอยยิ้ม
มุมปากที่ผุดขึ้นมาจนเป็นนิสัยยิ่งชัดเจนขึ้น

"ทำไม ถ้าเจ้าไม่เต็มใจ ข้าก็ไม่ฝืนใจ"

"ข้า...ไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น..." นางย่นหัวคิ้วน้อยๆ จึงมำออกมา
คล้ายกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ

หญิงสาวรวบนิ้วทั้งห้าไว้ในอุ้งมือคล้ายกำลังควบคุมตนเองอยู่

จีเพ็งจิวมีหรือจะมองไม่ออกว่าในใจของนางมีความพะว้าพะวัง ทว่า
นางกลับไม่มีที่ท่าว่าจะผลักตัวเขาออกไปอีก

เรือนร่างบอบบางอยู่ในอ้อมกอด เขากลับสัมผัสไม่ได้ถึงความเร่าร้อน
ในอารมณ์ ภายใต้อ้อมกอดราตรีกาลอันเยียบเย็นเบาบาง รวมทั้งกลิ่นหอม
อ่อนๆ ของสุราและอาการเมาเล็กน้อย ทั้งหมดนี้ดูเหมือนจะส่งผลให้ผิวพรรณ
ของนางในยามนี้ดูนุ่มนวลผุดผาดเป็นของเอย งามตาน่ามองเป็นที่สุด
งามราวกับไม้ไข่มุข

จู่ๆ จีเพ็งจิวก็ปล่อยนางออกจากอ้อมแขน ถอยหลังไปสองก้าว
ยกมือขึ้นกอดอกแล้วยิ้มกริ่ม พลังกวาดสายตามองประเมินนางด้วยความ
สุขุมเยือกเย็น

"ท่าน..."

จู่ๆ ร่างอันอบอุ่นซึ่งโอบกอดตนเมื่อครู่พลันผละออก หญิงสาวได้แต่จ้องมองเขาด้วยความฉงน

จีเพ็งจิวสะบัดแขนอย่างเหนียวหนำย เอ่ยปากคล้ายไม่อินังขังขอบ

"อันที่จริงข้ามีอารมณ์อยากสนุกอยู่ไม่น้อย เจ้าเองก็คงรู้ว่าข้าจีเพ็งจิวแต่ไรมาไม่เคยมีประวัติว่ามีเนื้อส่งมาให้ถึงปากแล้วจะไม่กิน ทว่าบางครั้งก็ต้องดูสถานการณ์ อย่างเช่นว่า..." เขาใช้คำพูดแฝงความนัยพลาถยัมอย่างนำลุ่มหลง "ผู้ที่เสนอตัวมาให้ถึงที่เช่นนี้จะมีเจตนาร้ายแฝงอยู่หรือไม่ ข้าเคยถูกคนลอบทำร้ายมาแล้ว ทำให้อดหวาดระแวงไม่ได้ เพียงหาความสุขชั่วคราวก็พอ ถ้าถึงกับทำให้ตัวเองต้องบาดเจ็บหรือสูญเสียชีวิตคงไม่คุ้มกัน เจ้าว่าใช่หรือไม่"

"ท่านสงสัยว่าข้าจะประสงค์ร้ายต่อท่าน?" นางจ้องหน้าเขาอย่างประหลาดใจ

ไม่ว่าคุณอย่างไรใบหน้าของนางก็ใสซื่อบริสุทธิ์ ไม่มีอิทธิพลมากพอที่จะทำให้คนนึกหวั่นเกรง

นางเม้มปากคล้ายไม่ได้รับความเป็นธรรม

"ข้ากับท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ข้าจะมีเจตนาร้ายได้อย่างไร เพียงแต่ข้าได้ยินมาว่าท่าน..."

นางตีมือสุรามาลึกน้อย สมองออกจะเลอะเลือนกว่าปกติไปบ้าง ทว่าสติสัมปชัญญะยังคงดีอยู่ ด้วยเหตุนี้ ขณะที่คำพูดอันไม่ควรพูดกำลังจะหลุดออกจากปาก นางจึงยั้งไว้ได้ทัน ไม่เอ่ยออกไป

"ได้ยินมาว่าอย่างไร" จีเพ็งจิวรู้สึกสนใจขึ้นมา ขยับเดินเข้าไปหาพลาถยัม สอดแนมไปเกี่ยวเอวนางไว้ ท่าทางดูใกล้ชิดสนิทสนมยิ่ง

เขาพลันพบว่านางตื่นเต้นจนผิวกายเปลี่ยนเป็นสีแดงช้ำน ทั้งซึ่มซาบ
เข้าไปในกระดุกจนคล้ายโปร่งใสไปทั้งร่าง ดึงดงามเย้ายวนใจยิ่ง

"ได้ยิวว่าท่านเจ้าชู้จนเป็นนิสัย" นางกัดฟัน ในที่สุดก็พูดออกมาจนได้
"ดังนั้นเจ้าจึงมาหาข้าเพื่อเล่นสนุกด้วยกัน"

"ท่านพูดจาไม่น่าฟังเลย จะใช้คำพูดน่าฟังสักหน่อยไม่ได้หรือ"

นางตัวตวยตามองเขาอย่างไม่ชอบใจปราดหนึ่ง หารู้ไม่ว่ากิริยา
เช่นนี้ของตนก่อนวงจีเฟิงจิวจนเกิดอาการปั่นป่วนรัญจนใจ

นัยน์ตาคู่นี้ช่างใสซื่อบริสุทธิ์ ดึงดูดใจคนยิ่งนัก!

มีเงาคำปรากฏขึ้นในแววตาของจีเฟิงจิว

"ข้าก็แค่อยากจะทำควมรู้จักท่านด้วยตัวเอง หรือเพียงเท่านั้น
ไม่ได้"

"โดยอาศัยเจ้าแม่วตัวหนึ่ง?"

โฉนเขาจึงเอาแต่คิดถึงแม่วอยู่ตลอดเวลา

หญิงสาวแผดเสียงอย่างคุมแค้นและไม่ยินยอม

"หยกน้อยของข้าเป็นแม่วพันธุติที่ทำได้ยาก!"

"พรีด... ฮ่า ๆ ๆ"

จีเฟิงจิวไม่ไว้หน้านางเลยสักนิด จึงหัวเราะเสียงดังออกมาต่อหน้านาง

ใครอยากคุยกับนางถึงเรื่องแม่วกันเล่า

"ท่านไม่คิดจะเล่นสนุกกับข้าจริง ๆ หรือ"

เป็นการถามอย่างโจ่งแจ้งยิ่ง แต่จีเฟิงจิวคิดว่านางคงไม่เข้าใจว่า
'เล่นสนุก' ที่เขาพูดนั้นจริง ๆ แล้วหมายความว่าจะอย่างไร

"ข้าไม่นึกสนุกแล้ว"

พูดจบเขาก็หมุนกายเดินจากไป ไม่สนใจเลยว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงสตรีผู้บอบบางอ่อนแอ ทั้งนางให้อยู่ตามลำพังยามดึกตื่นค่อนคืนบนถนนใหญ่ในเมืองเยี่ยเม่ย์เช่นนี้จะมีอันตรายอะไรหรือไม่

"อย่างไรเสียสาว ๆ ที่หิววอดวสันต์ก็ทำให้คนวางใจมากกว่า ตัวข้าเจ้ก็เห็นแล้ว มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเถอะ" เขาเอ่ยโดยไม่หันหน้ากลับมา ภาพเงาด้านหลังดูสูงโปร่งองอาจสง่างาม ทว่าออกจะไร้มิติไร้ไปสักหน่อย

ไม่รู้ว่าจะเดินมานานเท่าไรแล้ว จนกระทั่งรู้สึกว่ากลิ่นอายของคนข้างหลังเลือนหายไปหมด เขาจึงหันหน้ากลับมาอีกครั้ง

คิดไม่ถึงว่านางจะหายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้เลย จีเฟิงจิวออกจะประหลาดใจไม่น้อย

หรือว่านางจะเป็นปีศาจจริงๆ

จีเฟิงจิวฮึดฮัดอยู่ในลำคอสองสามคำ ไม่รู้ว่าบ่นอะไร จนเนิ่นนานให้หลังถึงได้ยินเขาแผดเสียงคำราม

"ครั้งนี้ข้าขาดทุนยิ่ง!"

2

ในช่วงที่ท้องฟ้ากำลังสว่างรำไร เเงาร่างเล็กสีขาวสายหนึ่งพุ่งผ่านเข้าไปในวงเขตรัศมีด้านนอกของบ้านสกุลหยงซึ่งมีการร้ายคาถากำกับเอาไว้อย่างรวดเร็ว ขั้นตอนในการบุกรุกของคนผู้นี้ดูง่ายดายราวกับปอกกล้วยเข้าปาก เพียงเวลาชั่วพริบตาเงาร่างดังกล่าวก็บุกเข้ามาจนถึงห้องด้านใน

เหลวไหล! วงรัศมีนี้นางเป็นคนทำขึ้นมากับมือ หากยังจัดการไม่ได้ ไยมิใช่เป็นการยกก่อนหินทุ้มใส่เท้าตนเองหรือ

ที่นี่คือสกุลหยง หนึ่งในสี่สกุลเก่าแก่อันลึกลับที่เป็นที่กล่าวขวัญถึงในตำนาน

คฤหาสน์สกุลหยงตั้งอยู่บนเนินเขาสูงทางทิศเหนือของเมืองเยี่ยเม่ย ด้านหลังติดภูเขาหลิงซานซึ่งเป็นศูนย์รวมแห่งพลังจักรวาล คฤหาสน์แห่งนี้ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างที่ราบสูงกับภูเขาหลิงซานด้วยเหตุผลที่ว่า

'ตั้งอยู่ท่ามกลางขุนเขา เมฆหมอกหนา ผู้อื่นย่อมไม่รู้การเคลื่อนไหว'

ประตูทางเข้าคฤหาสน์สกุลหยงไร้ซึ่งรูปร่าง แต่ก็ไม่เคยปรากฏว่าจะมีบุคคลภายนอกเข้ามาโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าได้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงบรรดาผู้มีเจตนาร้ายที่คิดจะบุกเข้ามาก่อการกำเริบเสิบสาน

ความอัศจรรย์พันลึกก็อยู่ตรงนี้เอง รวากับว่าคนสกุลหยงสามารถมองเห็นจิตใจคนได้ บริเวณหน้าคฤหาสน์เห็นอยู่ว่ามีประตู ทว่าขอเพียงผู้มา มีจิตคิดไม่ซื่อเพียงเล็กน้อย ไม่ว่าทำอย่างไรก็ผ่านเข้าไปไม่ได้ หากตั้งต้นจะบุกเข้าไปให้ได้ ก็จะต้องเจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์กายราวกับมีกระแสดลื่นบางอย่างที่มันแทงเข้าไปทั่วร่าง

ปลายเท้าของหยงเพยเยี่ยเพียงสัมผัสผืนห้องด้านใน ซิงเอ๋อร์สาวใช้ประจำตัวก็หันมาเห็นนางเข้าและร้องขึ้นมาด้วยท่าทางตื่นตกใจ

"คุณหนู ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว บ่าวเห็นหยกน้อยแต่ไม่เห็นคุณหนูกลับมาด้วย กำลังร้อนอกร้อนใจจะตายอยู่แล้ว เวลานี้ห้องฟ้าก็ใกล้สว่างเต็มที..."

"ข้ารั้งรออยู่ด้านนอกครู่หนึ่ง คิดจะให้กลิ่นสุราจางไปก่อนแล้วค่อยเข้ามา เจ้าวางใจเถอะ ไม่มีใครเห็นข้าหรอก" หยงเพยเยี่ยรวบผมยาวสววยของตนไปไว้ด้านหลัง เผยให้เห็นดวงหน้างามผุดผาด

"คุณหนู ท่านดื่มสุราหรือ!"

นางขำเลื่อมมองซิงเอ๋อร์อย่างแปลกประหลาดทีหนึ่ง สาวทำเดินไปทางห้องของตนแล้วว่า "ไม่ดื่มสุรา ไหนเลยจะกล้าไปหาจีเฟิงจิว"

"ทะ...ทะ...ท่านไปหาเขามาแล้วจริง ๆ หรือ" ซิงเอ๋อร์ใบหน้าซีดเผือดลงทันที กวาดตามองหยงเพยเยี่ยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างละเอียด

ท่าทางตื่นเต้นยิ่งนัก "คุณหนู ท่านไม่เป็นไรใช่ไหมเจ้าคะ"

แม่แล้ว ขออย่าได้เกิดเรื่องเกิดราวอะไรเลย

"เจ้าวางใจเถอะ ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น เขาไม่สมัครใจ"

หยงเพยเยี่ย่นจุมก

นางอุตุส่าห์เป็นฝ่ายไปเสนอตัวให้ถึงที่ จีเฟิงจิวกลับปฏิเสธนาง เขาใช้จีเฟิงจิวที่ผู้คนเล่าลือกันว่า เจ้าชู้จนเป็นนิสัย ขอเพียงลูปดูไม่มีทาง ก็ไม่ปฏิเสธ' จริงหรือ

ในสมองของหยงเพยเยี่ยพลันปรากฏภาพดวงหน้าอันหล่อเหลา ไร้ที่ติของจีเฟิงจิวขึ้นมา หัวใจของนางเต้นตึกตักขึ้นมาทันที

แม้จะดีมีสุรามมา แต่สติสัมปชัญญะของนางยังแจ่มใส ร่างกายยังคงมีความรู้สึกไวต่อสัมผัสที่เขากะทำต่อนาง ความใกล้ชิดสนิทสนมที่เกิดขึ้น ไม่ได้ทำให้นางรู้สึกรังเกียจหรือไม่พอใจ ความจริงแล้ว...นางรู้สึกดีและมีความสุขอย่างมากด้วยซ้ำ

เป็นครั้งแรกที่นางใกล้ชิดบุรุษแปลกหน้าเช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่พอบพบหน้าบุรุษผู้มีชื่อเสียงบางด้านไม่ค่อยดี ก็ทำความรู้จักกันอย่างร้อนแรงเช่นนี้

ทว่าสุดท้ายเขาก็ปฏิเสธนาง พอนึกถึงเรื่องนี้ หยงเพยเยี่ยรู้สึกคล้ายมีอะไรบางอย่างสะดุดติดอยู่ในใจ นางสัมผัสได้ถึงความร้อนรุ่มในทรวงอก รับผิดชอบต่อหัวเราะๆ คิดจะไล่ความรู้สึกแปลกๆ ให้หลุดออกไปจากความคิด

นั่นเป็นเพียงความรู้สึกลวง ความรู้สึกหวนไหวที่เกิดขึ้นมานั้นจะต้องเป็นความรู้สึกลวงแน่นอน คนผู้นั้นคือจีเฟิงจิวที่ผู้คนกล่าวขวัญถึงอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อคืนเขาได้แสดงให้เห็นถึงธาตุแท้ของคนเจ้าสำราญทำอะไร

ตามอำเภอใจไร้ซึ่งกฎเกณฑ์ รอยยิ้มเสแสร้งไม่จริงใจตามแบบฉบับ
ทุกอิริยาบถล้วนแฝงไว้ซึ่งความเจ้าชู้ รุ่มรวยเสน่ห์ ทุกการกระทำล้วนยั่วยวน
ให้ผู้อื่นเกิดความวุ่นวายใจได้อย่างเหลือเชื่อ

เขามขบชอบหญิงงามไม่ใช่หรือ หรือว่าตัวนางในยามราตรียังไม่อาจ
เรียกได้ว่าเป็นหญิงงาม!!

หยงเพยเยี่ยเดือดดาลใจยิ่ง รู้สึกเสียหน้าอย่างมาก เขาควรรู้ว่าการ
ที่นางยอมเป็นฝ่ายปรากฎตัวออกไปพบเขา นำ 'เรื่องนั้น' มาลงมือปฏิบัติ
ก็นับว่าเป็นเรื่องที่เสี่ยงภัยอย่างสะท้านสะเทือนแผ่นดินที่สุดแล้ว

สกุลหยงคือหนึ่งในสี่สกุลเก่าแก่อันลึกลับ มีความเชี่ยวชาญในศาสตร์
แห่งการเสี่ยงทาย คฤหาสน์สกุลหยงตั้งอยู่ในที่ซ่อนเร้นเต็มไปด้วยพลัง
อันลึกลับ คนในสกุลมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกน้อยมาก

เมื่อสืบทอดมาจนถึงรุ่นนี้ แม้จะเริ่มประกอบกิจการค้าขึ้นมาบ้าง
ทว่ายังคงไม่ละทิ้งเรื่องการเสี่ยงทาย ด้วยการเสี่ยงทายถือเป็นสัญลักษณ์
ทางจิตวิญญาณของสกุลหยง อีกทั้งเป็นสิ่งที่ผู้คนในเมืองเยี่ยเม่ยรวมถึง
เมืองจิ้งฮั่วมีความเลื่อมใสศรัทธา นอกจากนี้ประมุขสกุลหยงรุ่นปัจจุบันยัง
เป็นผู้มีพรสวรรค์ในด้านการเสี่ยงทายอย่างมากอีกด้วย

มีเรื่องเล่าลือสืบต่อกันมาว่าในสมัยโบราณนานมาแล้ว สกุลหยงมี
หน้าที่ทำการเสี่ยงทายให้กับราชสำนักโดยเฉพาะ การเสี่ยงทายเกี่ยวพันถึง
ชะตากรรมของราชสำนักและบ้านเมือง บรรพบุรุษของสกุลหยงเป็นแม่มด
ผู้มีฐานะสูงส่งอย่างยิ่ง ลูกหลานผู้สืบทอดวงศ์สกุลในรุ่นต่อๆ มาล้วน
มีโลหิตในกายที่แตกต่างจากคนธรรมดาทั่วไป ประมุขรุ่นปัจจุบันนับว่ามี
ความร้ายกาจเป็นพิเศษ เป็นผู้มีพลังอำนาจอันแข็งแกร่งและมีพรสวรรค์ใน

การเสียหายมากกว่าประมุขรุ่นก่อนๆ ในทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา

และเวลานี้ 'บุคคลผู้ร้ายกาจ' ผู้นั้นกำลังยืนอยู่หน้าประตูห้องของตน
สายตาจับนั่งอยู่ที่บานประตู

ชิงเออร์ไม่กล้าส่งเสียงรบกวนคุณหนู รู้ดีว่าเมื่อใดที่หยงเพยเยี่ยอยู่ใน
ในบ้านสกุลหยง นางก็จะเปลี่ยนไปราวกับไม่ใช่ตนเอง กลายเป็นคนอีก
คนหนึ่ง บ่อยครั้งในเวลาเช่นนี้ ทุกคนต่างคาดเดาไม่ถูกว่าหญิงสาวอายุน้อย
ที่ว่ากลับมีฐานะเป็นถึงประมุขสกุลหยงผู้นี้กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

ที่ว่าห้องฟ้าไกลสว่างเต็มทีแล้ว ใบหน้าและร่างกายของคุณหนู...

"รอสักครู่ ข้ายังเตรียมตัวเตรียมใจไม่พร้อม" นางมองทะลุจิตใจของ
สาวใช้ออกอย่างง่ายดาย น้ำเสียงกังวานหวานใสของหยงเพยเยี่ยไม่รู้
เหตุใดจึงเปลี่ยนเป็นแหบห้าวขึ้นมา

"คุณหนู ฟ้าไกลสว่างแล้ว"

"ข้ารู้"

ก้าวผ่านประตูนี้เข้าไป นางก็จะไม่ใช่นางอีกต่อไปแล้ว

สีหน้าของหยงเพยเยี่ยค่อยๆ สงบนิ่งจนถึงระดับเย็นชา กลายเป็น
ผู้มีใบหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึกผู้นั้นอีกครั้ง

อะไรคือความทุกข์ยากของชีวิต เห็นนางแล้วก็จะเข้าใจ! นางแอบ
คิดอยู่ในใจ

ใบหน้าที่ของหยงเพยเยี่ยแม้จะดูราบเรียบ ทว่าในสมองและจิตใจกลับ
กำลังวางแผน นางเป็นหญิงสาวผู้กระตือรือร้น นางไม่มีวันยอมอ่อนข้อให้
กับอุปสรรค ไม่ท้อแท้ ไม่ก้มหัวอย่างเด็ดขาด

ชิงเออร์เห็นใบหน้าที่ของนางปราศจากรอยยิ้มอย่างสิ้นเชิง ทุกครั้งเวลา

นางวางสีหน่านิ่งเฉย หยงเพยเยี่ยจะทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกได้ถึงความสุขุมเยือกเย็นและงามสง่า ประหนึ่งผู้ผ่านการอบรมมาเป็นอย่างดี เป็นผู้มีจิตใจสูงส่ง รวากับไม่มีเรื่องใดทำให้นางอนาทรร้อนใจได้เลย

ฉับพลันนั่นเอง หยงเพยเยี่ยคล้ายตัดสินใจได้แล้ว นางผลักประตูก้าวเข้าไปด้านใน ซิงเอ๋อร์สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงบนมือของนาง ถึงจะเคยเห็นมาหลายปีแล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งที่เห็นนางก็ยังคงตื่นตะลึงไม่ได้

มือไม้ที่เดิมทีนุ่มนวลเกลี้ยงเกลาไร้จุดต่างพร้อยของหยงเพยเยี่ยไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดพลันปรากฏรอยเหี่ยวย่นราวกับแก่ชราลงภายในเวลาอันรวดเร็ว ทั้งสีผิวยังเปลี่ยนเป็นสีดำอีกด้วย

นางเดินเข้าไปในห้องพลางร้องสั่งซิงเอ๋อร์

"ไปหยิบผ้าคลุมหน้ามา"

เป็นเสียงที่แหบแห้งยิ่งนัก! รวากับผ่านการรบด้วยก้อนหินหยาบๆ อย่างไรก็ตามอย่างนั้น เทียบเคียงได้กับเสียงของยายแก่อายุแปดสิบก็ไม่น่าปาน

ซิงเอ๋อร์ล้วงผ้าคลุมหน้าที่พกติดตัวมายื่นส่งให้หยงเพยเยี่ย พลันพบว่าแขนและมือข้างหนึ่งของนางได้กลายเป็นสีดำและเหี่ยวย่นไปอย่างสมบูรณ์แล้ว

หยงเพยเยี่ยรับผ้าคลุมหน้ามาสวมลงบนศีรษะของตน ซิงเอ๋อร์อยู่ข้างหลังนาง พอมองมาก็เห็นดวงหน้าผู้ดม่อมราวกับจันทร์เต็มดวง ชีกหน้าครึ่งหนึ่งยังคงผู้ดม่อมดังเดิม ทว่าชีกหน้าอีกครั้งพลันมีรอยคล้ายตราสัญลักษณ์รูปทรงแปลกประหลาดผุดขึ้นมา ตอนแรกมันมีขนาดเล็กๆ แล้วค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นจนแผ่เต็มชีกหน้าด้านบนของหยงเพยเยี่ยอย่างประหลาด รวากับว่าภายใต้ผิวหนังมีตัวประหลาดวิ่งวนไปมา และกลืนกิน

ใบหน้าเดิมของนางจนใบหน้าครั้งนั้นกลายเป็นรอยปูดโปนสีดำ

หากเป็นดวงหน้าของคน จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอันน่ากลัวเช่นนี้ขึ้นมาได้อย่างไร ช่างน่าหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งและน่ากลัวจนขนพองสยองเกล้าเหลือเกิน

เล็บมือเรียวยาวของนางลึบดลงทีละน้อยๆ กระทั่งแนบติดกับปลายนิ้วมือ กลายเป็นเล็บมือสั้นๆ หยาบๆ

ซิงเอ๋อร์อยู่ข้างกายนางมานานหลายปีแล้ว พุดได้ว่าเป็นผู้ที่รู้ความลับในตัวนางมากที่สุด

นางรู้ว่าในใจของซิงเอ๋อร์รู้สึกลัวหวาดกลัว จึงเผยโฉมอันน่าเกลียดน่ากลัวของตนต่อหน้าซิงเอ๋อร์น้อยครั้งมาก ทำให้ซิงเอ๋อร์ซาบซึ้งใจและสาบานว่าจะอยู่ปรนนิบัติคุณหนูผู้มีจิตใจดีงามตลอดไป ทั้งยังเคารพนับถือและเวทนาสงสารคุณหนูของนางจนหมดหัวใจ

แต่...ทุกครั้งที่เห็นการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ซิงเอ๋อร์ยังคงอดอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมาไม่ได้

หยงเพยเยี่ยทรุดตัวลงนั่ง นิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง นางทวนนึกไปถึงตนเอง ยามอยู่ต่อหน้าจีเฟิงจิว หยงเพยเยี่ยผู้นั้นรูปโฉมพริ้มเพราน่ารัก ร่าเริงสดใสยิ่ง ใครบ้างไม่อยากให้ตนเองเป็นเช่นนั้นตลอดไป ใครบ้างอยากจะทำให้ตนเองมีรูปลักษณะที่แปลกพิสดารเช่นนี้

ทว่าบุคลิกและรูปโฉมเช่นนั้นจะเกิดขึ้นแต่ในยามราตรีกาลเท่านั้น ในเวลากลางวันนางคือประมุขสกุลหยงผู้จำเป็นต้องมีผ้าคลุมปิดหน้าตาจึงจะออกไปพบปะผู้คนได้

น้ำเสียน้ำที่แทบแห้งและใบหน้าครั้งคนครั้งปีศาจทำให้ผู้คนในเมือง

เยี้ยเมยไม่รู้ว่ที่แท้ประมุขสกุลหยงเป็นหญิงสาวอายุเพียงสิบหกปี ต่างพากัน
เข้าใจว่านางเป็นยายแก่อายุแปดสิบด้วยกันทั้งนั้น

หยงเพยเยี้ยยามอยู่ในบ้านสกุลหยง ไม่ว่าจะนางต้องการหรือไม่ต้องการ
สมัครใจหรือไม่สมัครใจ ก็ต้องตัดสินใจและทำทุกอย่างในฐานะประมุข
ของบ้านสกุลหยง ไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ บนร่างของนางมีเพียง
สัญลักษณ์ 'ประมุขสกุลหยง' ติดอยู่เท่านั้น หาได้มีชื่อ 'หยงเพยเยี้ย'
ติดอยู่ไม่

ตอนแรกๆ นางเองก็แทบจะถูกสถานะทั้งสองนี้ทำเอาสติวิปลาส
แต่หลังจากนางพอจะคาดเดาได้ถึงวิธีแก้คำสาปกลับไปอยู่บนร่างของตนได้
แล้ว นางก็...

"คุณหนู ระหว่างท่านกับจีเฟิงจีว่ไม่มีเรื่องอันใดเกิดขึ้นจริงหรือ"

นางสีหน้านิ่งขมึน เพียงเอ่ยปากอย่างเฉื่อยเนือย

"เสียตายยิ่งนัก เห็นอยู่ว่าเป็นโอกาสอันดี"

"คุณหนูยังคิดจะใช้วิธีนั้นอีกหรือเจ้าคะ อันตรายเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยัง..."

ชิงเออร์หน้าแดง "ออกจะไม่คุ้มค่า"

"ข้าจะต้องทำลายคำสาปบนร่างของข้าให้จงได้" น้ำเสียงของ
หยงเพยเยี้ยสุขุมยิ่ง ทว่าก็เผยให้เห็นความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวแน่วแน่อย่าง
ไม่มีอันใดต้องสงสัย

"สกุลใหญ่ทั้งสี่ต่างประกาศตัวเป็นอิสระไม่ขึ้นแก่ผู้ใด จวบจนทุกวันนี้
ยังคงรักษาสถานภาพอันสมดุลไว้ได้ นั่นเป็นเพราะต่างฝ่ายต่างล่วงรู้ถึง
ความลับของกันและกัน ภายใต้การถ่วงดุลซึ่งกันและกันเอาไว้ทำให้ต่าง
ไม่กล้าบุ่มบ่ามทำอะไร แต่ถ้าสกุลหยงของเราคิดจะเป็นผู้นำอยู่เหนือ

สามสกุลดังกล่าว ก็ไม่อาจมีจุดอ่อนใดๆ อีก"

แน่นอน หากทำลายคำสาปในตัวนางได้ รูปโฉมของนางย่อมกลับคืนสู่ความงามเลิศพิริ้วไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน แล้วเช่นนี้มีหรือที่นางจะไม่ปรารถนา

"ทุกครั้งพอเอ่ยถึงเรื่องนี้ คุณหนูจะเปลี่ยนไปดูแจ๊สกร๊าวและเย็นขา ยิ่ง บ่าวไม่อยากเห็นคุณหนูเป็นเช่นนี้เลย"

ชิงเออร์เอ๋ย ตัวข้าอยู่ในยุทธภพไม่เป็นตัวของตัวเอง ด้วยฐานะบีบบังคับให้จำต้องทำ ฮือๆ

หยงเพยเยี่ยรำร้องอยู่ในใจ แต่ใบหน้ายังคงราบเรียบนิ่งเฉย

พอนึกถึงวิธีทำลายคำสาป นางก็รู้สึกคันยุบยิบขึ้นมาในหัวใจ ก็ไม่รู้ว่าจะได้ผลจริงหรือไม่กับการที่นางจะต้อง...กับบุรุษเพศ

มีผ้าคลุมหน้าบังอยู่ ชิงเออร์จึงมองไม่เห็นใบหน้าของคุณหนูของนาง แต่รู้สึกได้ถึงลมหายใจของหยงเพยเยี่ย ดูเหมือนคุณหนูจะหายใจกระชั้นถี่กว่าก่อนหน้านี้เล็กน้อย

จำได้ว่าสมัยยังเด็กอยู่มาก หยงเพยเยี่ยเคยถามประมุขรุ่นก่อนหรือก็คือมารดาของนางในสมัยยังมีชีวิต

'ท่านแม่ เหตุใดเราจึงเป็นแม่มด ไม่เป็นเทพธิดา'

มารดาของนางในตอนนั้นหาได้มีความอ่อนโยนแม้แต่น้อย ตบตีระเซ นางทีหนึ่งแล้วตวาดว่า 'เจ้าเคยเห็นเทพธิดาหน้าตาอัปลักษณ์เช่นนี้หรือ'

ฮือๆ พอถึงยามราตรี นางก็ไม่อัปลักษณ์แล้วนี่

ต่อมานางยังซักถามมารดาซึ่งแต่ก่อนก็เคยมีร่างกายแปลกประหลาดเช่นเดียวกัน ทว่าภายหลังกลับหวนคืนสู่รูปโฉมปกติว่าท่านทำลายคำสาป

นี้ได้ด้วยวิธีใด ทว่ามารดาของนางกลับมีท่าทีขวยเขิน ใบหน้าแดงฉาน
อ้อๆ อึ้งๆ บอกว่า 'วันหน้าเจ้าก็จะรู้เอง'

ทว่ายังไม่ทันรอดถึงวันหน้า ท่านแม่และท่านพ่อของนางก็เสียชีวิตไป
เสียก่อนด้วยเหตุไม่คาดฝัน ทั้งนางที่เป็นหน่อเนื้อเชื้อไขเพียงหนึ่งเดียวให้
อยู่กับคนเฒ่าคนแก่ในสกุลหยงอีกกลุ่มใหญ่

หยงเพี้ยเยี่ยหวนนึกไปถึงท่าทีเงินอายของมารดา และพยายามเสียบๆ
เคียดๆ ถามจากผู้อื่นจนได้ความว่าก่อนที่มารดาของตนจะเข้าห้องหอก็ต้อง
ใช้ผ้าคลุมหน้ามาโดยตลอด นางจึงคาดคะเนด้วยสติปัญญาอันเปรี๊ยะปราด
ของตนว่าหากจะทำลายคำสาปก็ต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุรุษ นั่นคือ
ต้องมีความสัมพันธ์ฉันคู่สาวต่อกัน

ช่างเป็นวิธีเหลวไหลน่าอับยศอดสูใจยิ่ง นางนี่ก็อยากจะตำบรวรบุรุษ
โฉนจึงได้เหลวไหลเช่นนั้น แต่นอกจากวิธีนี้แล้วก็ไม่มีคำอธิบายอื่นอีก

หยงเพี้ยเยี่ยพิจารณาใคร่ครวญเรื่องนี้มาหลายครั้งหลายหน
ความปรารถนาที่จะทำลายคำสาปนับวันทวีความรุนแรงขึ้น รุนแรงกระทั่ง
นางยอมสละความรักนวลสงวนตัวและความบริสุทธิ์ผุดผ่องอันล้ำค่าของ
ลูกผู้หญิงทิ้งไป ชีวิตนี้ของนางอยู่เป็นคนสกุลหยง ตายก็เป็นผีสกุลหยง
นางไม่อาจเป็นหญิงสาวธรรมดาทั่วไปที่สามารถหาคนดีๆ มาแต่งงานด้วยได้

ครั้นแล้วนางจึงตัดสินใจแน่วแน่ คิดจะเสี่ยงดูสักครั้งด้วยเข้าตา
จน ถึงอย่างไรก็คงไม่มีอะไรแย่งไปกว่านี้อีกแล้ว หากหลังจาก 'หยินหยาง
สอดประสาน' แล้วทำให้นางหายขาดได้จริง นางเสียสละเพียงเท่านั้นนับว่า
เล็กน้อยมาก

แม้ว่าการที่นางต้องทำ...แบบนี้กับชายแปลกหน้าคนหนึ่ง ทั้งยัง

แสงจันทร์พรายใจ

ไม่อาจให้อีกฝ่ายล่วงรู้ถึงฐานะและจุดมุ่งหมายแท้จริงของนางจะเป็นเรื่อง
ที่สร้างความหนักใจให้นางไม่น้อย แต่นางก็ยังคงลงมือวางแผนการขึ้นมา

แต่การจะหา 'กระสายยา' ที่เหมาะสมสักคนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย
นางกลัดกลุ้มอยู่นานโข กว่าจะค้นพบคนอย่างจีเฟิงจีวู้ได้ฉายาว่าไม่เคย
ปฏิเสธหญิงงามได้ก็ยากเย็นไม่น้อย แต่คิดไม่ถึงว่าเขากลับกล้าปฏิเสธนาง

ความเดือดดาลพัดโหมอย่างบ้าคลั่งอยู่ในใจของหยงเพยเยี่ย
ทว่าภายนอกนางกลับดูสงบนิ่งมั่นคง เอ่ยถามสาวใช้ด้วยน้ำเสียงปกติ

"วันนี้เป็นวันเสี่ยงทายให้บุคคลภายนอก มีใครนัดไว้หรือไม่"

"มีเจ้าค่ะ ส่งหนังสือนัดหมายมาตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อนหน้านี้"

หยงเพยเยี่ยพยักหน้ารับรู้ ทำลายคำสาปส่วนทำลายคำสาป แต่งาน
ในหน้าที่ก็ต้องทำต่อไป

นางสั่งการ "เจ้าไปจัดเตรียมเถอะ"

ทว่ายามนี้หยงเพยเยี่ยในฐานะแม่มดผู้เสี่ยงทายกลับคาดไม่ถึงว่าแขก
ที่มาพบในวันนี้จะนำ 'ความตื่นตระหนกระคนดีใจ' อันใหญ่ยิ่งมาสู่นาง

(ติดตามต่อไปได้ในฉบับเต็ม)